

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Martiny Küchlerové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **BOMAT, spol. s r. o.**
se sídlem Na Jezírkách 40/23, Třebeš, 500 11 Hradec Králové
zastoupen Mgr. Jozefem Barátem, advokátem
se sídlem Bachmačské náměstí 310/2, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2020, č. j. 7237/1.30/20-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce byl rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj (dále také jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 16. 9. 2020, č. j. 6286/8.30/20-13, uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku bezpečnosti práce podle § 30 odst. 1 písm. r) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších

předpisů (dále také jen „*zákon o inspekci práce*“), spočívajícího v tom, že jako zaměstnavatel neplnil povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení, neboť provozoval tři stolové pily s elektrickým pohonem, u kterých řemenový převod (sbíhavá místa) od elektromotoru k hřídeli pilového kotouče neměl ochranný kryt, který by chránil pracovníka obsluhy před zachycením pohybujícími se částmi zařízení. V provozu žalobce tak vznikalo nebezpečí zachycení části oděvu či končetiny fyzické osoby, vtažení do sbíhavých částí zařízení a riziko vzniku podmínek, které mohly vyústit až v poškození zdraví fyzické osoby. Technické zařízení, poháněné elektromotorem, s rotujícími částmi, nebylo vybaveno ochranným zařízením, které chrání život a zdraví fyzických osob. Nebyl tak splněn požadavek § 3 odst. 1 písm. r) bod 4 nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*nařízení vlády č. 378/2001 Sb.*“), a žalobce s odkazem na ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy (zákon o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci*“), porušil ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona, které stanoví povinnost zaměstnavatele zajistit, aby stroje a technická zařízení byly vybaveny ochranným zařízením, které chrání život a zdraví zaměstnanců. Za uvedený přestupek byl žalobci uložen správní trest ve formě pokuty ve výši 40 000 Kč a povinnost uhradit paušální částku náhrady nákladů přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč.

2. V řízení o odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 12. 2020, č. j. 7237/1.30/20-3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

II. Žalobní argumentace

3. Žalobce namítl, že řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, resp. řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je stíženo vadami, a že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou v rozporu se zákonem, neboť nebyly splněny zákonné podmínky a předpoklady pro jejich vydání.
4. Má za to, že správní orgán prvního stupně i žalovaný nepostupovaly správně, protože neprovedly žalobcem navrhované důkazy, nepřihlédly a dostatečně se nevypořádaly s jeho námitkami. V neposlední řadě ani nerespektovaly zásadu ekonomie trestní hrozby, což znamená, že následek trestu nesmí být stanoven ve větším rozsahu, než je nezbytně zapotřebí.
5. Žalobce opakovaně rozporoval tvrzení správních orgánů, že by výslovně či konkludentně přiznal porušení právních předpisů, jež jsou mu kladena za vinu. Zákon o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a nařízení vlády č. 378/2001 Sb. stanovují, že stroje a technická zařízení musí být vybaveny „*ochrannými zařízeními*“ chránícími život a zdraví zaměstnanců, avšak výslovně neuvádějí, že by se u předmětných pil nutně mělo jednat pouze o ochranný kryt řemenových převodů pil (sbíhavá místa), ani blíže nedefinují ona ochranná zařízení. Přitom nesplnění této zákonem výslovně neuложенé povinnosti je hlavním argumentem obou správních orgánů

pro dovození závěru, že ze strany žalobce došlo k porušení citovaných právních předpisů a naplnění formálního znaku předmětného přestupku.

6. Je názoru, že konstrukční řešení zakrytí sbíhavých míst pojezdovými vozíky, tedy konstrukcí, která znemožňuje jakékoliv přiblížení se k sbíhavým místům předmětných pil, naplňovalo požadavky právních předpisů na vybavení strojů a technických zařízení ochrannými zařízeními, tedy zamezovalo poškození zdraví zaměstnance, které by mohlo být způsobeno zachycením částí těla či oděvu zaměstnance do pohybujících se částí zařízení. Žalobce je přesvědčen o nezpůsobilosti správních orgánů odborně posoudit tuto otázku, proto navrhoval důkaz znaleckým posudkem, který však ze strany správních orgánů nebyl proveden, čímž dle názoru žalobce došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces.
7. Dodatečné zakrytí boku pil dle požadavků inspektora hned následující den bylo ze strany žalobce doplněním existujícího ochranného zařízení pil pro zvýšení jeho efektivity, nikoliv uznáním porušení právních předpisů, jak bylo nepravdivě dovozováno ze strany správních orgánů. Žalobce má za to, že v důsledku existujícího konstrukčního řešení zakrytí sbíhavých míst pil nemohlo dojít a ani nedošlo k naplnění formálního znaku předmětného přestupku.
8. Žalobce má rovněž za to, že v posuzovaném případě nedošlo ani k naplnění materiálního znaku předmětného přestupku, a už vůbec ne v rozsahu tvrzeném správními orgány, který navíc postrádá dostatečnou oporu v důkazech. Správní orgány bez relevantních důkazů dospěly k závěru, že v jedné fázi pohybu, když má být pojezdový vozík ve výchozí poloze, vůbec nemá krýt sbíhavá místa pily. Správní orgán k tomuto závěru dospěl pouze na základě své domněnky, kterou ale neměl řádně doloženou důkazy. Videozáznamy a fotodokumentace založené ve spisu nejsou způsobilé tuto domněnku správního orgánu prokázat.
9. Aniž by správní orgány zjistily skutečný stav věci bez důvodných pochybností, vycházely z absurdních spekulací, že by snad k újmě na zdraví zaměstnanců žalobce mohlo dojít tak, že by se např. daná osoba přikrčila, překonala zábranu existující konstrukce a za provozu pily odstraňovala její závadu či čistila její sbíhavá místa.
10. Žalobce je přesvědčen, že k ohrožení zdraví jeho zaměstnanců nedošlo a ani nemohlo dojít, neboť zvolené konstrukční řešení pil neumožňovalo zaměstnancům přiblížit se ke sbíhavým místům pily v dostatečné vzdálenosti na to, aby mohlo dojít k zachycení jejich končetin či oděvu do pohybujících se částí pily. I kdyby tak snad došlo k naplnění formálního znaku přestupku, nemohlo dojít k naplnění materiálního znaku předmětného přestupku, neboť závažnost tvrzeného pochybení z pohledu společenské škodlivosti je zcela nepatrná.
11. Žalobce má tedy za to, že z jeho strany nedošlo ke spáchání přestupku, nicméně, pro případ, že by soud došel k opačnému závěru, vyslovil nesouhlas se stanovením druhu a výše uloženého správního trestu. S ohledem na rozsah, dopady a následky tvrzených porušení, jakož i na skutečnost, že v jejich důsledku nedošlo ke vzniku škody ani k bezdůvodnému obohacení, je žalobce toho názoru, že i pokud by ke spáchání předmětného přestupku skutečně došlo, bylo na místě uložit trest napomenutí, případně od uložení trestu zcela upustit, neboť uložená pokuta narušuje princip proporcionality a její výše při spodní hranici neznamená bez dalšího, že není pro žalobce likvidační. Nado

žalobce zdůraznil, že tvrzené porušení bylo bezodkladně odstraněno dle instrukcí inspektora. Proto uložení trestu postrádá jakýkoli smysl.

12. Postup správních orgánů při posuzování okolností případu a ukládání trestu je proto dle žalobce nepřiměřeně přísný, jakož i nepřezkoumatelný z důvodu svévolného určení trestu i jeho intenzity bez náležitého logického odůvodnění. Napadené rozhodnutí, jakož i tomuto rozhodnutí předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jsou tak podle názoru žalobce jako celek neurčitá a zmatečná, tedy i nepřezkoumatelná.
13. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a aby zavázal žalovaného k úhradě nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný ve svém stanovisku k žalobě ze dne 8. 3. 2021 vyjádřil přesvědčení, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, principy správního trestání, zásadami správního práva a ustálenou soudní judikaturou, skutkový stav byl dostatečně zjištěn a společenská škodlivost jednání žalobce byla řádně vyhodnocena. Dále uvedl, že v žalobě nejsou uvedeny žádné nové námitky než ty, které žalobce uplatnil již v průběhu přestupkového řízení a se kterými se žalovaný dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Skutečnost, že se žalobce neztotožňuje se závěry správních orgánů obou stupňů, ještě neznamená, že napadené rozhodnutí je nezákonné.
15. Odmítl tvrzení žalobce, že správní orgán prvního stupně nepostupoval správně, když neprovedl jím navrhované důkazy a nevypořádal se s jeho námitkami. Naopak byly provedeny důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Neprovedení ostatních navržených důkazů bylo řádně odůvodněno.
16. K žalobcem rozporovaným tvrzením správních orgánů o tom, že žalobce měl potvrzovat demontáž krytu a že měl přiznat porušení právních předpisů, které mu jsou kladeny za vinu, žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a dodal, že i kdyby měl soud odlišný názor, než žalovaný, na samotné věci, tj. na spáchání předmětného přestupku žalobcem, které bylo prokázáno bez důvodných pochybností, to ničeho nemění. V této souvislosti odmítl názor žalobce, že správní orgány obou stupňů nejsou způsobilé odborně posoudit tuto otázku. Jejich pravomoc a působnost je stanovena zákonem o inspekci práce a pravomoc kontrolovat dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce je tedy zcela nesporná. K argumentaci žalobce k této otázce dále žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí.
17. Žalovaný odmítl i tvrzení žalobce, že správní orgán ke svým závěrům dospěl na základě domněnky, která nebyla podložena důkazy, a že ve správním spisu založené videozáznamy a fotodokumentace nejsou způsobilé domněnku správního orgánu prokázat. Dle jeho názoru platí opak.
18. Materiální stránka přestupku dle jeho mínění byla naplněna, neboť k ohrožení významného veřejného zájmu, tj. ochrany života a zdraví pracovníků obsluhujících daná zařízení, případně jiných osob v blízkosti pil, zcela jistě došlo. Význam tohoto zákonem chráněného zájmu je pak dán maximální zákonnou sazbou pokuty, která za jeho porušení hrozí. V daném případě s ohledem na všechny okolnosti případu správní orgány došly k závěru, že nebezpečnost jednání žalobce je tak vysoká, že správní trest spočívající v pouhém napomenutí či upuštění od potrestání nepřicházel v úvahu. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

19. Závěrem svého vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). O věci samé rozhodl soud bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

21. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že ve dnech 22. 1. 2020 a 10. 2. 2020 správní orgán prvního stupně provedl kontrolu na pracovišti žalobce na adrese Čsl. armády 134, 504 01 Nový Bydžov. Kontrola se vztahovala na období roku 2019, a dále na měsíce leden a únor roku 2020, předmětem kontroly bylo dodržování povinností vymezených v ustanovení § 3 odst. 1 zákona o inspekci práce se zaměřením zejména na dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce, povinnosti na úseku dovolené, povinnosti na úseku náhrad, povinnosti na úseku odměňování zaměstnanců, povinnosti na úseku ochrany soukromí a osobních práv zaměstnanců, povinnosti na úseku pracovní doby a povinnosti na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr.
22. O výsledcích kontroly správní orgán prvního stupně vyhotovil dne 2. 3. 2020 protokol o kontrole č. j. 3745/8.50/20-1, v němž mj. uvedl pod bodem 7 kontrolní zjištění, že žalobce jako zaměstnavatel provozuje v nařezávací rohoži v provozovně Nový Bydžov tři stolové pily, bez dalšího bližšího označení, u kterých řemenové převody od elektromotoru k hřídeli pilového kotouče (sbíhavá místa) nebyly v době kontroly (dne 22. 1. 2020 v čase 10:09 hod.) vybaveny ochranným zařízením, které chrání život a zdraví zaměstnanců. Žalobce tak jako zaměstnavatel nesplnil povinnost zajistit, aby stroje a technická zařízení byly z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vhodné pro práci, při které budou používány, a dále nesplnil povinnost vybavit stroje a technická zařízení ochrannými zařízeními, která chrání život a zdraví zaměstnanců. Tím žalobce porušil ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci.
23. Dne 29. 3. 2020 žalobce podal proti protokolu o kontrole námitky, protože považoval údaje v něm uvedené za nepravdivé, případně zkreslující, a průběh celé kontroly za velice nestandardní. K uvedeným výtkám správního orgánu prvního stupně uvedl, že s nimi nesouhlasí, neboť v jeho výrobě nedošlo ke změně výrobního zařízení ani programu po dobu 30 let a při minulých kontrolách nebyly pily označeny za vadné či dokonce nebezpečné. I přesto byl vytýkaný stav dle požadavku inspektora bezodkladně dne 23. 1. 2020 odstraněn.
24. Námitky žalobce byly nadřízeným kontrolujícím inspektorem zamítnuty s tím, že u tří stolových pil byl v době kontroly (dne 22. 1. 2020) demontován kryt (ochranné zařízení) řemenových převodů od elektromotoru k hřídeli pilového kotouče, což měl žalobce sám potvrdit ve svých námitkách.
25. Dne 18. 6. 2020 správní orgán prvního stupně vydal příkaz č. j. 6286/8.30/20-3, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu na úseku bezpečnosti práce

podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce, za který mu byla uložena pokuta ve výši 70 000 Kč. Tento příkaz byl žalobci doručen dne 22. 6. 2020.

26. Dne 25. 6. 2020 žalobce podal proti příkazu odpor a následně dne 22. 7. 2020 i vyjádření ke zrušenému příkazu, v němž zdůraznil, že nikdy nepotvrdil porušení právních předpisů, jak nesprávně uvedl správní orgán prvního stupně. V době kontroly pily neprovozoval, pouze sdělil, že je používá. Rovněž zdůraznil, že přístup ke sbíhavým místům pil je v praxi nemožný, ledaže by daná osoba ležela na podlaze s tělem zkrouceným do konstrukce pily. V průběhu kontroly projevil dobrou vůli a snahu spolupracovat, tvrzenou vadu odstranil do druhého dne doplněním krytů, a to i přesto, že průběh kontroly vnímal jako šikanózní a vyšší pokuty jako neobvyklou v obdobných věcech rozhodovací praxe.
27. Dne 15. 7. 2020 se ve věci konalo ústní jednání, o němž byl pořízen protokol č. j. 6286/8.30/20. K jednání se dostavili zástupce žalobce a jednatel žalobce. Proběhlo dokazování správním spisem, s nímž se žalobce a jeho zástupce seznámili. V závěru jednání zástupce žalobce sdělil, že z provozu předmětných tří stolových pil žádné riziko pro zaměstnance nehrozilo, protože sbíhavá místa jsou ohraničena kovovou konstrukcí, z každé strany minimálně 1,5 m. Pracovník stroje stojí u čela stroje a při běžném provozu je mimo dosah sbíhavých částí. Zakrytí sbíhavého místa je vyřešeno pojezdovým vozíkem, který se pohybuje horizontálně a v dostatečné vzdálenosti zakrývá sbíhavé místo. Na požadavky inspektora reagoval žalobce druhý den tak, že k předmětným třem pilám doplnil dřevěnou desku, která z boční části zakryla řemen.
28. Dožádáním ze dne 27. 7. 2020 požádal správní orgán prvního stupně žalobce o předložení *prohlášení o shodě* ke třem stolovým pilám za účelem posouzení jejich bezpečnosti. Žalobce jej ve svém sdělení ze dne 10. 9. 2020 upozornil, že tento postup je v rozporu s právními předpisy, a poukázal na skutečnost, že správní orgán prvního stupně se ho snaží za každou cenu sankcionovat, a to i přes tíživé dopady mimořádných opatření v souvislosti s pandemií COVID-19.
29. Dne 16. 9. 2020 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, které žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil.

B. Právní závěry

30. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
31. Ustanovení § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce stanoví, že právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku na úseku bezpečnosti práce tím, že neplní povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení stanovené v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v nařízení vlády, kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí.
32. Podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci stanoví prováděcí právní předpis bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, dopravních prostředků a nářadí.
33. Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci je zaměstnavatel povinen zajistit, aby stroje, technická zařízení, dopravní prostředky a nářadí byly z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vhodné pro práci, při které budou používány. Stroje, technická zařízení, dopravní

prostředky a nářadí musí být vybaveny ochrannými zařízeními, která chrání život a zdraví zaměstnanců.

34. Ustanovení § 3 odst. 1 písm. r) bod 4 nařízení vlády č. 378/2001 Sb. stanoví, že minimálním požadavkem na bezpečný provoz a používání zařízení v závislosti na příslušném riziku vytvářeném daným zařízením je vybavení vhodným ochranným zařízením a zabezpečením před ohrožením života a poškozením zdraví tak, aby chránilo zaměstnance zejména před možným poškozením zdraví zaměstnance způsobeným zachycením nebo destrukcí pohybující se části zařízení.
35. Krajský soud úvodem konstatuje, že žalobní námitky jsou prakticky totožné s námitkami uvedenými v odvolání, s nimiž se žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal.
36. Z žalobních bodů musí být patrné, z jakých skutkových a/nebo právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. V žalobních bodech by se tedy mělo jednat o polemiku s konkrétními skutkovými a/nebo právními závěry, které žalovaný v napadeném rozhodnutí učinil.
37. Soud, který se ztotožní s přiléhavou argumentací žalovaného, se v případě totožnosti žalobních námitek s námitkami uvedenými v odvolání nemusí již k věci duplicitně vyjadřovat a může odkázat na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí. „*Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, dostupný na www.nssoud.cz).
38. Prvně se soud zabýval námitkou žalobce, že nepřiznal porušení právních předpisů, které mu jsou kladeny za vinu. K tomu soud zjistil, že správní orgán prvního stupně konstatoval, že informaci o sejmutí ochranných krytů z předmětných pil získal přímo od žalobce, a to při ústním jednání dne 15. 7. 2020 v rámci správního řízení. Žalovaný na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí při hodnocení důkazů toliko citoval žalobce, který správnímu orgánu prvního stupně sdělil, že kryty sbíhavých míst řemenů pil byly v minulosti demontovány, protože sbíhavá místa řemenových převodů byla dostatečně chráněna konstrukcí rámu pily a pojezdovým vozíkem. Shrnul tak důkazy svědčící o jednání žalobce, které poté kvalifikoval jako porušení konkrétní právní normy. Nelze tedy dovodit dedukcí žalobce, že by správní orgány tvrdily, že se k porušení právních předpisů sám přiznal.
39. Další žalobní námitka spočívala v tom, že dle žalobce zákon o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a nařízení vlády č. 378/2001 Sb., výslovně nedefinují ochranná zařízení, kterými předmětné pily měly být vybaveny. Pro její posouzení soud nejprve považuje za vhodné připomenout, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v porušení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Toto ustanovení ukládá zaměstnavateli povinnost vybavit stroje a technická zařízení ochrannými zařízeními, která chrání život a zdraví zaměstnanců. Podle žalobce tomuto zákonnému požadavku dostatečně vyhovělo zakrytí řemenových převodů pil pojezdovými vozíky. Krajský soud se plně ztotožňuje s názorem žalovaného, že kovová rámová konstrukce pojezdových

vozíků vůbec nekryje sbíhavá místa řemenových převodů pil. Nelze totiž vyloučit, že osoba obsluhující předmětné pily či osoba pohybující se v jejich blízkosti, případně část jejího oděvu, by se mohla přiblížit ke sbíhavým místům převodů. Pokud by byly tyto převody nezakryté, existuje bezprostřední riziko vzniku úrazu takové osoby. Ustanovení § 3 odst. 1 písm. r) bod 4 nařízení vlády č. 378/2001 Sb. navíc hovoří o nutnosti používat vhodná ochranná zařízení, tedy taková zařízení, která jsou k tomu určena, nikoliv jakákoliv jiná řešení dle vlastního uvážení. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že původní funkcí pojezdových vozíků není zakrývat řemeny pily a bránit vzniku úrazu osob. K takovému účelu slouží jejich kryty, které však, jak je zřejmé i z fotodokumentace, nebyly nasazené. Naopak byly demontované a zaprášené ležely u spodní části pil (strana 8 napadeného rozhodnutí). Soud proto dospěl k závěru, že se žalobce mylí, pokud se domnívá, že požadavky § 4 odst. 1 písm. a) zákona o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci mohl splnit zakrytím řemenových převodů pil pojezdovými vozíky.

40. Soud podotýká, že volba způsobu zabezpečení náležité ochrany zaměstnanců není závislá výlučně na vůli zaměstnavatele, neboť ten musí volit taková ochranná zařízení, která budou vyhovovat zákonným požadavkům. Žalobce by měl mít na paměti, že § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 378/2001 Sb. sice stanovuje minimální požadavky na bezpečný provoz a používání zařízení, nicméně zaměstnavatel je podle § 102 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, povinen vytvářet bezpečné a zdraví neohrožující pracovní prostředí a přijímat opatření k předcházení rizikům (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 3. 2017, č. j. 15 A 77/2014-79). Jedním z takových rizik je i nesprávná manipulace se stolovými pilami vybavenými řemenovým převodem. Pily by proto měly být vybaveny takovým ochranným zařízením, které by pro případ nesprávné obsluhy chránilo zaměstnance. Soud opakovaně zdůrazňuje, že zákonným požadavkům na ochranu bezpečnosti a zdraví zaměstnanců při práci vyhovuje pouze ochranné zařízení, které je k tomu určené, což v projednávaném případě byly ochranné kryty, které byly žalobcem již v minulosti demontovány. V tomto kontextu soud považuje argumentaci žalobce, že tuto funkci zastávaly pojezdové vozíky, které dle jeho názoru znemožňují jakékoliv přiblížení se ke sbíhavým místům pil, za nedostatečnou. Soud se proto ztotožnil se závěrem správních orgánů, které uzavřely, že žalobce nevybavil předmětné tři stolové pily ochrannými zařízeními, která chrání život a zdraví zaměstnanců. Došlo tak k naplnění materiální stránky přestupku, neboť jednáním žalobce byl ohrožen významný veřejný zájem, kterým je v daném případě ochrana života a zdraví osob obsluhujících daná zařízení či jiných osob, které se v jejich blízkosti mohou pohybovat.
41. Dle tvrzení žalobce byly správní orgány obou stupňů odborně nezpůsobilé posoudit otázku, zda konstrukční řešení zakrytí sbíhavých míst pojezdovými vozíky mohlo potenciálně zabránit poškození zdraví zaměstnanců zachycením částí těla či oděvu. Proto v průběhu správního řízení navrhoval důkaz znaleckým posudkem. Tomuto návrhu správní orgány nevyhověly, v čemž žalobce spatřoval porušení práva na spravedlivý proces. Soud souhlasí s žalovaným, že k provedení znaleckého posudku ohledně odborného posouzení bezpečnosti předmětných pil správní orgán prvního stupně neměl důvod. Podle § 56 zákona č. 500/2004 S., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, správní orgán ustanoví znalce, pokud rozhodnutí ve věci závisí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu. Krajský soud souhlasí

s odůvodněním žalovaného, který na straně 10 napadeného rozhodnutí cituje rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 8. 2020, č. j. 30 A 206/2019-118, dle kterého odbornost veřejné správy je reflektována v tom, že pokud úřední osoby potřebnými znalostmi k odbornému posouzení skutečností nedisponují, tak nejdříve nastupuje povinnost využití odbornosti jiných správních orgánů a teprve pokud odborné posouzení nelze opatřit s pomocí jiného správního orgánu, vyvstane povinnost ustanovit znalce. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009-113, uvedl: „*Vychází se totiž z předpokladu, že úřední osoby mají dostatečné odborné znalosti, aby mohly samy posoudit odborné otázky vyskytující se v běžně vedených správních řízeních (viz Jemelka, L. - Pondělíčková, K. - Bohadlo, D. Správní řád. Komentář, 1. vydání, C. H. Beck, Praha 2008, s. 192; srov. též nálezy NSS ČSR ze dne 8. 1. 1924, sp. zn. 223/24, publ. in Boh. A, č. 3073/1924, s. 45, a nálezy ze dne 17. 5. 1920, sp. zn. 2883/20, publ. in Boh. A, č. 416/1920, s. 270). Jinými slovy, „jestliže právní řád určitým orgánům přikazuje určité funkce, nutno jest míti za to, že jim také přiznává způsobilost, t. j. zejména takové znalosti a zkušenosti, aby tyto funkce mohli plniti“ (nálezy NSS ČSR ze dne 11. 6. 1926, sp. zn. 12.199, publ. in Boh. A, č. 5770/1926, s. 942).*“ Posouzení otázky, zda zakrytí řemenů pil pojezdovými vozíky je dostatečné, v daném případě nezáviselo na natolik odborných znalostech, ke kterým by bylo třeba povolávat jiný správní orgán, natož ustanovovat znalce.

42. Žalobce rovněž nesouhlasil se stanovením druhu a výše správního trestu. Měl za to, že bylo na místě uložit trest napomenutí, případně od uložení trestu zcela upustit. K tomu soud uvádí, že ochrana života a zdraví osob při práci je natolik důležitým zájmem, že si za jeho ohrožení (zcela nedostatečnou ochranou sbíhavých míst u tří stolových pil) nelze představit jiný výsledek správního řízení, než uložení pokuty. K její výši je třeba nejprve konstatovat, že pro uložení správního trestu pokuty za předmětný přestupek je dle § 30 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce stanovena maximální hranice 1 000 000 Kč. Pokuta byla žalobci uložena ve výši 40 000 Kč, činí tedy 4 % z maximální možné výše pokuty. Samotné výši pokuty správní orgán prvního stupně věnoval tři strany napadeného rozhodnutí (str. 15 - 18). Zohlednil povahu a závažnost přestupku, způsob jeho spáchání a jeho následky. Dále zohlednil i majetkové poměry žalobce, přičemž vycházel z veřejně dostupných informací prostřednictvím sbírky listin elektronické evidence obchodního rejstříku. Ekonomickou situaci žalobce reflektoval snížením původně uložené pokuty, která byla příkazem stanovena na 70 000 Kč. Zabýval se tím, zda výsledná výše pokuty nebude mít pro žalobce likvidační charakter. Současně dbal na to, aby pokuta plnila preventivní i represivní funkci. Žalovaný jeho závěry potvrdil. Pokud žalobce s postihem nesouhlasí, neznámá to samo o sobě, že musí jít o libovůli správního orgánu.
43. Dle soudu nelze odhlédnout od toho, že žalobci byla uložena sankce na nesplnění povinností kladených mu zákonem v oblasti bezpečnosti práce. K přiměřenosti sankce se vyjádřil Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 4. 6. 2014, č. j. 11 Ad 16/2013-41, kde uvedl: „*Hlavním kritériem při určování přiměřené výše pokuty není primárně skutková podstata správního deliktu, nýbrž intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě.*“
44. Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o oblast, která je důležitá pro ochranu života a zdraví osob a pochybení ve vztahu k této oblasti může mít závažné následky, jeví se krajskému soudu uložena pokuta jako zcela přiměřená, odpovídající závažnosti

vytýkaného pochybení. Pokuta uložená na spodní hranici zákonné sazby, jejíž horní hranice činí až 1 000 000 Kč, na rozdíl od případného napomenutí či snad upuštění od uložení správního trestu, rovnoměrně naplňuje jak funkci preventivní, tak i represivní a odpovídá okolnostem dané věci i majetkovým poměrům žalobce. Správní orgány výši pokuty dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnily, s jejich závěry se soud ztotožňuje.

45. Lze tedy shrnout, že oba orgány veřejné správy zúčastněné na řízení se danou věcí velmi podrobně zabývaly, krajský soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, ať již pro nedostatek důvodů rozhodnutí či pro nesrozumitelnost. Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, na základě jakých důkazů bylo ve věci rozhodováno, přičemž šlo o důkazy zcela relevantní a plně odůvodňující rozhodnutí ve věci. Oba správní orgány své úvahy vedoucí k rozhodnutí náležitě objasnilly a odůvodnily. Skutečnost, že se žalobce s jejich závěry neztotožňuje, nemůže sama o sobě činit rozhodnutí nepřezkoumatelným [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

46. Výrok o náhradě řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. dubna 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu